

вид., змін. та допов. – К.: Прав. єдність, 2008. – 766 с.

3. Малиновська Т. М. Співвідношення понять «господарсько-правова відповідальність» та «господарсько-правові санкції» / Т. М. Малиновська // Право і Безпека. – 2011. – № 4. – С. 200-202.

4. Щербина В. С. Господарсько-правова відповідальність: галузевий підхід, особливості застосування та напрямки подальших наукових досліджень / В. С. Щербина // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – К., 2013. – С. 10-15.

УДК 346.9:629.7(043.2)

Масло Н. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ ПРИ ПЕРЕВЕЗЕННЯХ АВІАТРАНСПОРТОМ

Ефективне функціонування підприємств авіаційного транспорту та інвестиційна привабливість авіатранспортної галузі України значною мірою залежать від належного функціонування судів, які розглядають спори між підприємствами та іншими учасниками господарських правовідносин у сфері авіації.

Потреба у високорозвиненій транспортній системі посилюється під час інтеграції в європейську та світову економіку. Транспортна система стає базисом для ефективного входження України у світове співтовариство та зайняття в ньому місця, що відповідає рівню високорозвиненої держави [2, с. 108].

Питання, пов'язані з врегулюванням спорів у сфері авіації регулюються Господарським процесуальним кодексом, Повітряним кодексом України; Конвенцією про уніфікацію деяких правил міжнародних повітряних перевезень від 28.05.1999; Правилами повітряних перевезень пасажирів і багажу, затверджених наказом Міністерства інфраструктури від 30.11.2012; Правилами повітряних перевезень вантажів, затверджених наказом Державіаслужби від 14.03.2006.

Досудове врегулювання господарських спорів відіграє важливу роль як для суб'єктів господарювання, так і для судової системи загалом. Даний правовий засіб застосовується сторонами самостійно та на власний розсуд з метою безпосереднього і швидкого вирішення господарського спору, разом з тим це допомагає «розвантажити» суди від значної кількості необґрунтованих та безпідставних позовів [3, с. 289-290].

Згідно ст. 5 Господарсько-процесуального кодексу України (далі ГПК України) сторони застосовують заходи досудового врегулювання господарського спору за домовленістю між собою. Отже, застосування даних заходів буде правом суб'єктів господарювання, а не їх обов'язком, оскільки досудове врегулювання господарських спорів є добровільним порядком, і його застосування поставлено в залежність від волі сторін спору [1].

Значення судового розгляду полягає в тому, що вирішується головне завдання – захист майнових та інших прав і законних інтересів організацій та підприємств і активний всебічний вплив на поліпшення їх діяльності. В процесі розгляду перевіряється обґрунтованість взаємних вимог і заперечень сторін; на підставі всебічного, повного та об'єктивного дослідження зібраних доказів встановлюються їх дійсні права та взаємовідносини, виявляються умови та причини, що породили спір.

Відповідно до ч. 1 ст. 54 ГПК України позовна заява подається до господарського суду в письмовій формі і підписується повноважною посадовою особою позивача або його представником, прокурором, громадянином – суб'єктом підприємницької діяльності або його представником.

Для прикладу, Товариство з обмеженою відповідальністю «Вікторія-Транс-Сервіс» подало позов на Товариство з обмеженою відповідальністю «Транспортна компанія Семенюк» до Господарського суду м. Києва, в результаті чого було розглянуто справу № 910/11037/17 про стягнення грошових коштів.

Судом встановлено, що внаслідок укладення договору між сторонами згідно ст. 11 ЦК України, виникли цивільні права та обов'язки. Оскільки між сторонами по справі склалися господарські правовідносини, то до них слід застосовувати положення ГК України як спеціального акту законодавства, що регулює правовідносини у господарській сфері.

Оцінивши подані докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому засіданні всіх обставин в їх сукупності, та враховуючи, що кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається, як на підставу своїх вимог і заперечень, суд дійшов висновку, що заявлені позивачем вимоги щодо стягнення з відповідача заборгованості є обґрунтованими та такими, що підлягають задоволенню повністю. В результаті чого позов Товариства з обмеженою відповідальністю «Вікторія-Транс-Сервіс» було задоволено повністю [4].

Таким чином, досудове врегулювання спору та розгляд справ у судовому порядку господарськими судами є важливими правовими

засобами та відіграють неабияке значення, оскільки забезпечують професіональний і відносно швидкий розгляд господарських справ у сфері авіації.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 р. № 1798-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.

2. Драпайло Ю. З. Господарські суди як запорука стабільності функціонування галузі транспорту в Україні / Ю. З. Драпайло // Порівняльно-аналітичне право: електронне наукове фахове видання. – 2014. – № 8. – С. 108-110.

3. Мілімко Л. В. Досудове врегулювання господарських спорів в авіаційній сфері / Л. В. Мілімко, А. В. Курінна // Безпека людини в умовах глобалізації: сучасні правові парадигми: матеріали VII Міжнар. наук.-практ. конфер. – К.: НАУ, 24 лютого 2017 р. – Тернопіль: Вектор, 2017. – Т. II. – С. 289-291.

4. Рішення Господарського суду міста Києва у справі № 910/11037/17 // Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua>.

УДК 346.3:656(477)(043.2)

Монька Д. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

ЗАГАЛЬНІ ЗАСАДИ ТРАНСПОРТНИХ ТА ПОВІТРЯНО-ГОСПОДАРСЬКИХ ДОГОВОРІВ

Господарський договір є правовою формою господарських зв'язків, тобто тих відносин, які формуються між суб'єктами господарювання з приводу руху матеріальних благ, незалежно від того, чи перебувають їх учасники у відносинах диспозитивності або субординації [1]. Сутність економічних відносин, які виникають у процесі здійснення перевезення вантажів, полягає у тому, що вони є продовженням процесу виробництва. Транспорт, як самостійна галузь народного господарства України, не може існувати поза виробництвом, він виконує функцію переміщення результатів останнього – продукції виробничо-технічного призначення та виробів народного споживання.

Сьогодні основу функціонування транспортного комплексу України становлять ринкові відносини, найважливішими